ISSN 0132-4462.
№ 9 2001
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Мал. Б. РЕВЧУНА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Б. РЕВЧУНА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Живемо: я вступив до партії, в якій платять готівкою!

ТАП
Телеграфне Агентство Перця

ЧИ КОШЕНО, ЧИ СТРИЖЕНО...

Ти їм кажеш: «Кошено», а вони: «Ні, стрижено». Приблизно за такою схемою тривалий час точаться «баталії» навколо нового Закону «Про вибори народних депутатів України». Народні депутати наполягають, щоб 75% парламенту обиралося за партійними списками, а 25% в мажоритарних округах. Президент вбачає в цьому порушення конституційних прав виборців, пропонує залишити діюче співвідношення «50 на 50». І втретє повертає Закон парламентарям.

«І правильно робить,— заявили у розмові з кореспондентом ТАП безпартійні виборці,— навіть п'ятдесят процентів для партійних депутатів — це багато. Бо якщо взяти кількість «партійних галушок» і безпартійних, то виявиться, що більшість нашого населення не тільки не перебуває в тій чи іншій партійній організації, а взагалі не довіряє сьогодні жодній партії.

А «САД» І КВІТНЕ, І В'ЯНЕ

До ювілею нашої держави і Всесвітнього форуму українців в Києві було відкрито виставку «Книжковий сад». І хоча на ній «врожаїлися плоди» більше 100 видавництв, враження від неї можна передати, перефразувавши слова із пісні: «На виставці «сад» наш квітне, поза нею в'яне...» Оскільки українська книжка так і залишається бути дорожчою за свою посестру із зарубіжжя і знову малодоступною для широкого кола читачів.

НЕ СОЛОДКО

Усі знають, що з дешевої риби — дешева і юшка. Але такої «юшки», яку «сьорбали» в одному з відкритих акціонерних товариств м. Полтави, мабуть, не сьорбав ніхто.

Полтавчани клюнули на досить низьку ціну на цукор, котрий запропонувала їм київська фірма. Важко передати стан перших, коли виявилося, що їм замість цукру підсунули 23 тонни солі.

ХІБА ВСТИГНЕШ?

Урядовці стверджують, що середні доходи населення за сім місяців цього року реально зросли на 8,5%. І це з урахуванням інфляції! Населення «стурбоване» «різкими темпами», бо не встигає звикати до такого «покращення життя». Хоча дехто з песимістів заявляє, що «покращення» чомусь видно тільки з урядових кабінетів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

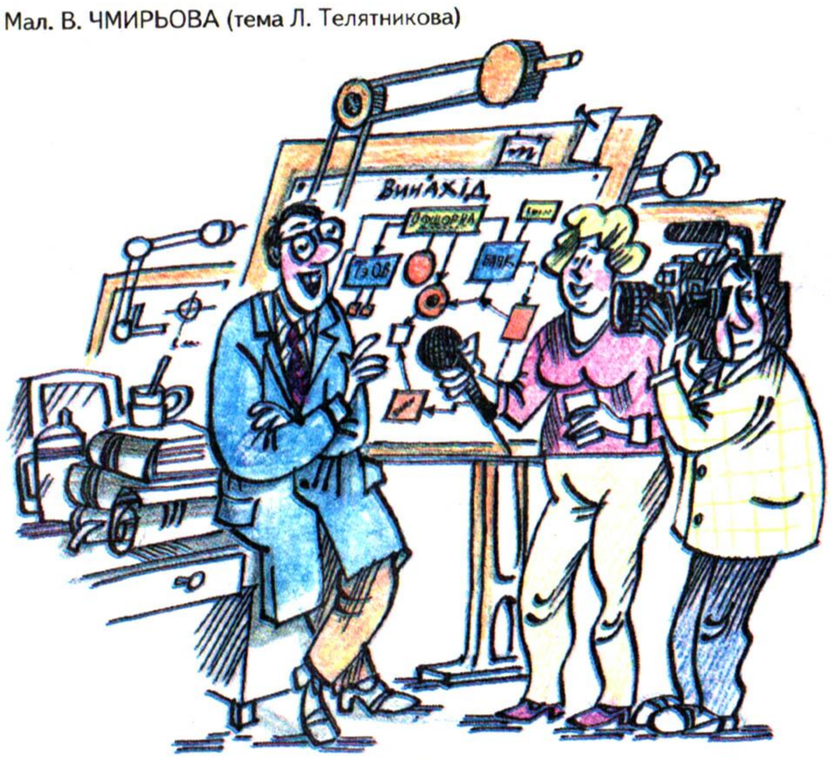

— Зараз розробляю способи чесного віднімання грошей у населення. Маю море замовлень!

Мал. М. КАПУСТИ

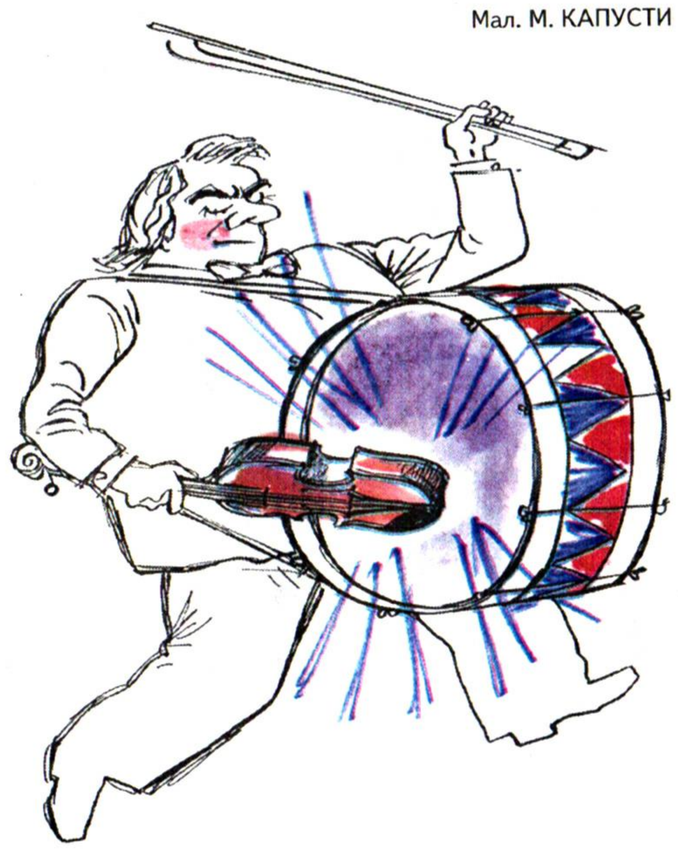

ПЕДАГОГІЗМИ

- *З колишніх двійочників — у номенклатурні одиниці!*
- *Перехідний період: перестав рости, почав розпускатися.*
- *Навчальні підручники в сумці, а журнал мод на думці.*
- *Гризти граніт науки теж треба з апетитом.*
- *Доктор лженаук.*
- *Для складання екзамену з точних наук треба було і дати копійка в копійку.*
- *Вчись у того, хто сам постійно вчиться.*
- *Те, що пізнали — крапля, чого не пізнали — море.*
- *Міняю золоті гори на вершину знань.*

Леонід ЗАБАРА.

Мал. О. КОХАНА

— А тепер давайте визначимося, за що ж ми будемо боротися?

МОКРЕ НЕ ГОРИТЬ

Бувальщина

Дощової ночі хтось постукав у вікно. Бо це для всього села ніч, а самогонниця тітка Параска якраз стояла на трудовій вахті. Присвітила. Відчинила. Виглянула... Стоїть Василь Чавунчик з каністрою в руках. Мокрий, аж зуби клацають — але не від холоду, а ото так випить хоче.

— Ну? — запитала Параска.

— Пропоную бартер. Я вам каністру бензину, а ви мені пляшку.

— Так він у тебе водою розбовтаний.

— Ні, хароший. Тільки з машини.

— З якої машини, як ти й велосипеда ще торік пропив? Ану признавайся, де взяв?

— Ну, той...

— Який?

— З пожежної машини вицідив.

— Та чи ти не здурів? — вдарила в поли руками Параска. — А як чия хата загориться: хоч і твоя, приміром?

— Не загориться. Я обдумав. Усе мокре — третій день дощ не вщуха,— впевнено відповів Василь і переставив каністру через поріг.

Микола БОСАК.

м. Київ.

Живуть же люди!

— Чув, депутати новий закон прийняли? Там усе передбачено — від першого дня приходу на роботу до виходу на пенсію...

— Цікаво.

— Ще й як! Тільки переступаєш поріг установи, в якій тобі належить працювати, а тобі одразу присвоюють першу категорію, перший ранг держслужбовця...

— Що ти кажеш!

— Одразу кладуть тобі зарплату не нижче двох тисяч гривень. Маєш щорічну відпустку на сорок п'ять днів із безплатною путівкою і матдопомогою на оздоровлення у розмірі подвійної місячної зарплати...

— Чудово!

— Але справжні чудеса починаються після того, як ти кілька років попрацюєш і підеш. До твого загального та безперервного стажу роботи зараховується і той період, коли ти не працював, наприклад, у зв'язку з неможливістю трудовлаштування. А весь цей час тобі продовжують виплачувати матеріальну допомогу. Перший рік — у розмірі заробітної плати з урахуванням усіх доплат і надбавок. Другий рік — також, якщо ти бажаєш перекваліфікуватися. Якщо ж ти захочеш просто відпочити до пенсії, будеш одержувати п'ятдесят процентів від зарплати. Аж поки не досягнеш пенсійного віку!

— А як досягнеш?

— Тоді тобі виплачується пенсія у розмірі вісімдесяти процентів посадового окладу плюс за кожний додатковий рік трудового стажу — один процент надбавки. Але спочатку тобі виплатять матеріальну допомогу в розмірі дванадцяти місячних окладів...

— Нічого собі!

— І ніхто не буде питати у такого пенсіонера — підробляє він чи ні. Незалежно ні від чого пенсія виплачуватиметься в повному обсязі.

— Ну так, звичайно, вже можна і на пенсії по-людському жити.

— А ще й попоїздити. Бо надається право безплатного проїзду по території України будь-яким видом транспорту. Хочеш — залізницею, хочеш — пароплавом, хочеш — літаком...

— Аби тільки здоров'я!..

— До речі, про здоров'я. Після кількох років праці й до кінця твоїх днів за тобою зберігається безплатне медичне обслуговування, щорічна путівка на лікування. А після виходу на пенсію тебе і в поліклініку, і в лікарню возитимуть машиною, яку ти завжди зможеш викликати...

— Таки дождалися! Я вірив, що рано чи пізно дочекаюсь нормального життя!..

— А ти тут при чому?

— Тобто як? Ти ж мені отут про новий закон розповідав, який депутати прийняли про...

— Про себе! Закон так і називається: «Про статус народного депутата». А все, про що я тобі говорив, записано в двадцятій статті цього закону — «Гарантії трудових прав народного депутата України».

— А як же депутатські гасла? Як же їхні гучні фрази про соціальну справедливість, про подолання бідності й зубожіння народу? Як вони зможуть дивитися у вічі своєму електоратові?

— А навіщо їм дивитися? Один дотепник сказав: кілька років ганьби, поки не вичерпається строк повноважень,— зате все подальше життя забезпечено!

П. ТРОХИМЧУК.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ЖИВИЙ КВАСИК.

КРЕДІЖКА.

Олександр МАКЕДОНСЬКИЙ.

ОБМАННИЙ ПУНКТ.

ЛАСТОНОША.

АНШЛАНГ.

Василь МОМОТЮК.

ВІБРОМАСЛАЖЕР.

ДИШЛОМАТ.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ВІРОСПОДІВАННЯ.

ХРІНОМЕТР.

ПРИКУРОР.

Григорій СТОРОЖ.

Мал. С. ФЕДЬКА

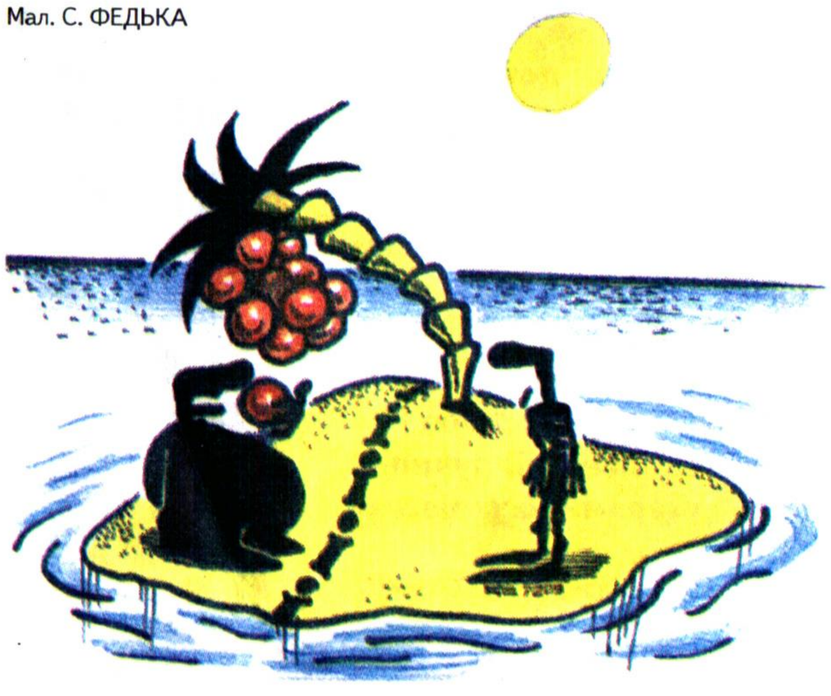

«ЕНТУЗІАСТИ»

«Новому врожаю увагу і турботу!» —
І Бур'яни взялися ревно за роботу.

Іван СЕМАНЮК.

СТУДЕНТСЬКИЙ ДІАЛОГ

— Я на вранішній дзвінок
реагую гостро,
мов натис хто на... курок
І ... лунає постріл!..

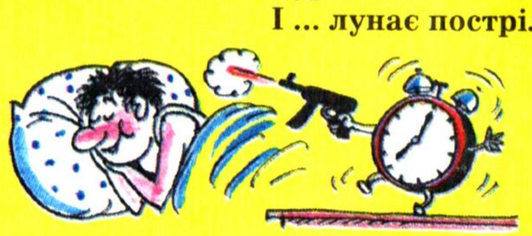

— І вдягаєшся за мить
ти несамовито?!.
— Ні! Лиш постріл прогримить,—
я лежу, як вбитий...

Мовладій ГИЛЮК.

ФАЛЬШИВКА

— Ох і світ настав сьогодні!
Тяжко стало жить:
Один одного нахабно
Пнеться обдурить.
От я вчора на базарі
Два кролі продав,

І шахрай мені фальшивих
Двадцять гривень дав.
— Покажи-но ту фальшивку.—
Попросив сусід,—
Щоб мене не обдурили
За тобою вслід.
— Та нема її у мене.
— Ти що, загубив?
— Ні, за неї в магазині
Картуза купив.

Петро СИВОЛАП.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

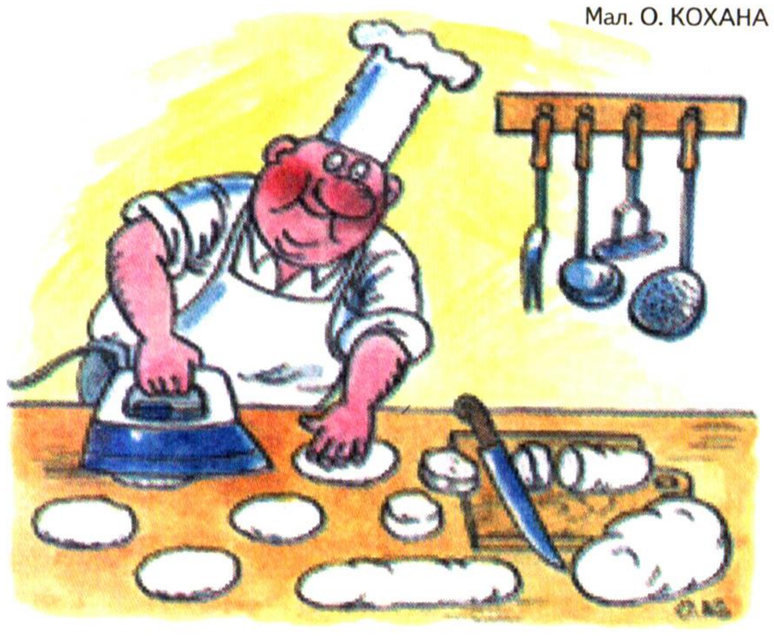

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Скільки літ! Скільки зим!

ІРОНІЗМИ

Тільки конкурс краси можна виграти на голому ентузіазмі.

●

У поета ніколи не ночувала Муза — він був високоморальним.

●

Мистецтво вимагає жертв, лише невідомо від кого — глядачів чи артистів?

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Друже Перче!

Хлібороби цього разу потрудилися на славу і зібрали непоганий урожай... Честь їм і хвала! Тільки щось не бачу їхніх облич на сторінках нашої преси. Зате співачки у кожному номері. Варто якійсь «зірці» проспівати зі сцени дві пісеньки, у неї інтерв'ю беруть, її фото у газеті — на півсторінки...

Древні казали: хліба і видовищ. То чому ж ми щедрі до творців видовищ (часто халтурних) і скупі до творців хліба насущного.

С. РАДЧЕНКО,
комбайнер.

Мал. О. КОХАНА

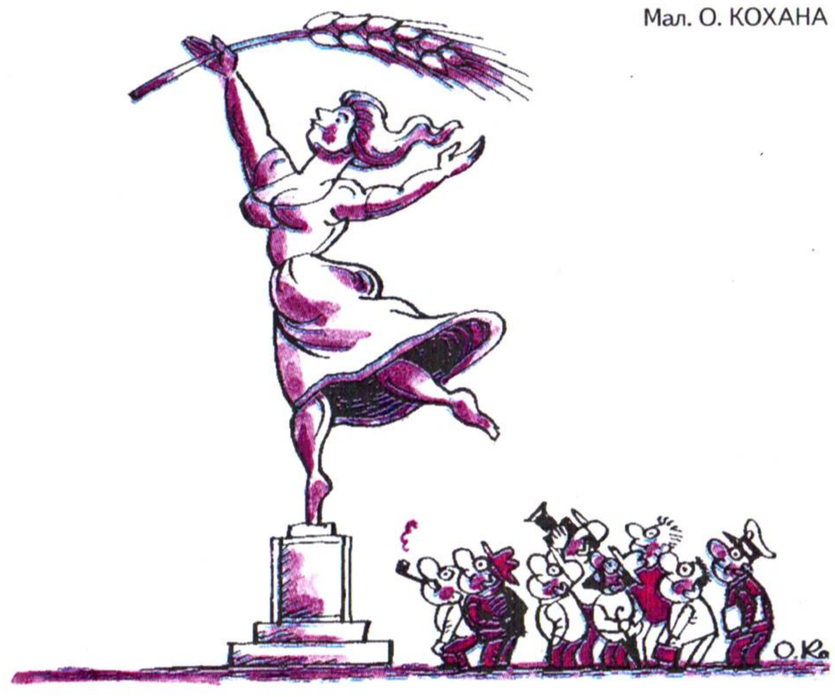

Міні-байки

ЗАПІЗНІЛЕ КАЯТТЯ

— Чого чіплявся до Гачка? —
Гризе сумління Черв'ячка...

КОЛЕГИ

Кінь, може б, повільніше біг,
Якби не друг його Батіг...

КРИТИК

— Ну, голос трохи є...
Але з вбранням як туго,—
Так Солов'я оцінював Папуга...

Сергій КОВАЛЬ.

КАЛАМБУРИ

Не вкрав, хоч міг... І з серця спав
Тягар важкий — спокійно спав.

* * *

— Все! Більш не питиму... Ось, Таню,
Чарчину вихилю — останню.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

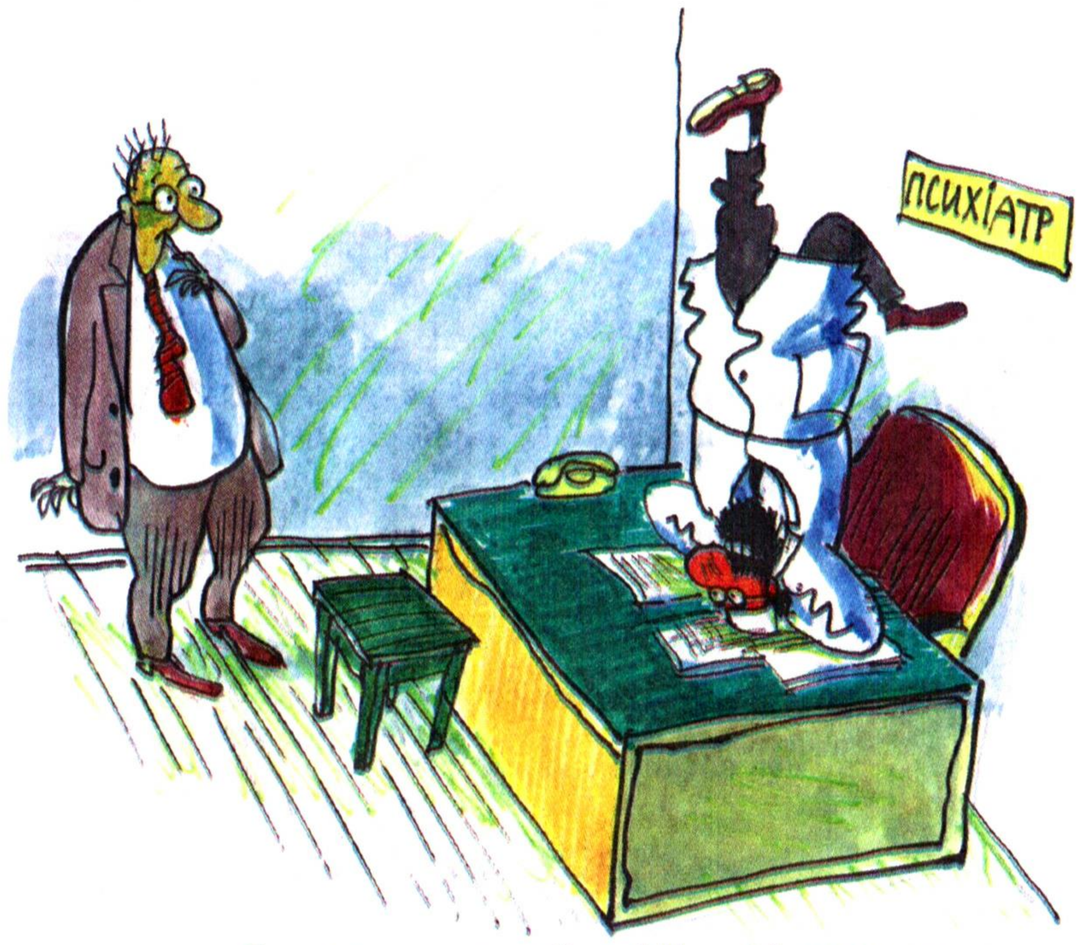

— Заходьте, не хвилюйтеся! Це я фізкультурою за системою йогів займаюся!

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

★ Філософи закінчуються там, де починаються гонорари.

★ Природний оптимізм: «Усі там будемо».

★ Чи доживемо ми до того, щоб не говорити: «Дожи-и-ились».

★ Того, хто на голову вищий, можна впізнати по тому, як він її скромно опускає.

★ У суперечці народжується істина. У ній же вона й гине.

★ Із свідоцтва Мінюсту: «Є ще й така партія!»

★ І все-таки, наша економіка в тупику чи лише в тіні?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ЗЕЛЕНІ УРОКИ

ВЕЧІРНЯ КАЗКА

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Навіть у лісовій казковій школі учні різні. Є відмінники, як от, наприклад, борсученя Боря. І є не відмінники. Бо такий у них характер, або, як тепер кажуть, менталітет — непосидючий, жвавенький менталітет. Таким не відмінником був зайчик Вітя. Ну що ти зробиш, як йому не сиділося на місці, як йому стрибати весь час хотілося, бігати. І тому оцінки у нього були не блискучі. Особливо з біології. Бо дуже складний був підручник і дуже сувора була вчителька Пантера Ягуарівна. Вона вимагала, щоб всі знали, що вишня не просто вишня, а плід, який складається з шкірянистого екзокарпію та соковитого мезо і ендокарпію. І оті екзо, мезо і ендокарпії зайчик Вітя ну ніяк запам'ятати не міг. А коли доходило до інфузорії-туфельки, характерною ознакою якої була наявність двох типів ядер великого вегетативного (макронуклеуса) та малого генеративного (мікронуклеуса), у зайчика Віті від негативних емоцій тенькало в животі і мерехтіло в очах. З біології у зайчика Віті були самі нулі (віднедавна у лісовій школі було введено нову штормову дванадцятибальну систему, яка викидала не відмінників за борт і робила їх нульовиками). Вітя гірко плакав, приносячи додому оті нулі. Батьки були у розпачі.

Та ось якось мама-зайчиха зустріла маму-їжачиху, і та їй сказала:

— А ми домовилися з Пантерою Ягуарівною, щоб вона додатково займалася з нашим Кольком. Звичайно, не безкоштовно, а за «зелені».

І мама-зайчиха пострибала до Пантери Ягуарівни — домовлятися.

Як з'ясувалося, майже півкласу займалося додатково на зелених уроках. І зазеленіли у зайчика Віті позитивні дванадцятибальні оцінки. Хоча ні карпіїв, ні нуклеусів зайчик Вітя так і не запам'ятав. Але тепер Пантера Ягуарівна і не вимагала. Вона тепер не гарчала, а муркотіла ніжно і доброзичливо, як стара киця. Як прекрасно жити на світі, коли у тебе такі лагідні вчителі!

Хай вам насниться, що нашим вчителям настільки підвищили зарплатню, що вони й думати забули про «зелені» уроки, про принизливе репетиторство і неоковирні шкільні підручники, написані сухарями-науковцями.

Всеволод НЕСТАЙКО.

ЗАПОРУКА УСПІХУ

Запорукою успіху будь-якого шахрая є правильний вибір клієнта. Клієнт має бути не скандальним, а таким, що терпіти не може конфліктів. Такі не здіймають галасу даремно, не пишуть без особливої потреби заяв до міліції. І взагалі переконані, що в будь-якій суперечці перемагає той, хто в неї не встряває.

Деякий час друзям Сергію Фіалку і Анатолію Рижову щастило. Обираючи саме таких клієнтів, вони, можна сказати, процвітали. Сергій працював у магазині продавцем, а Анатолій — художником-надомником. Тільки художні твори Анатолія були дещо своєрідними. Він малював гроші, віддаючи перевагу куп'юрам у двадцять гривень. Сергій їх збував, причому досить неординарно. Коли хтось із покупців розраховувався за товар двадцятками, він одну з них непомітно підмінював і потім повертав зі словами:

— Ця куп'юра мені підозрілою здається. Отже, дайте, будь ласка, інші гроші.

Покупець нітився, казав, що такого бути не може, але покірно віддавав «інші гроші», залишаючи ту фальшиву двадцятку собі. Куди потім дівав бідний покупець фальшиву куп'юру, друзям було не цікаво. Головне, прямих доказів їхнього шахрайства не було, отже і скаржитись на них не було причини.

Але знайшовся-таки один дідуган, який не схотів давати «інші» гроші, пояснивши, що не може в нього бути фальшивої двадцятки, оскільки гроші він одержував на пошті. І навіть після того, як Сергій «уладнав» з ним справу і нібито вони розійшлися мирно, дідуган все одно поскаржився міліції.

І опинилися друзі в слідчому ізоляторі.

В. ТАРАТУНЬКО.

м. Запоріжжя.

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

САЛОН ІНТИМНИХ ПОСЛУГ

З роботою Федору Адольфовичу Потешко не щастило. Після того як звільнили його за амністією з колонії суворого режиму, тричі влаштовувався він охоронцем у різні фірми. І тричі його з них виганяли за підозрою в нечистих справах. Набридло йому це, і вирішив Федір працювати вдома.

Розробили вони з дружиною Інною план своєї виробничої діяльності і почали потроху втілювати його в життя. Інна знайомилася з чоловіками, пропонувала їм, як потім буде зазначено в міліцейському протоколі, інтимні послуги і приводила клієнта додому. Клієнт накривав стіл, причому асортимент напоїв і наїдків Інна обумовлювала заздалегідь. Запалювалась свічка, гасилась люстра. Вони роздягались, вмикалась музика, що і було сигналом для Федора. Лунко клацав замок і Федір заходив у квартиру. Поки він вовтузився в коридорі, Інна перелякано шепотіла:

— Чоловік повернувся, мабуть, щось забув, швидко стрибай у вікно, я тобі твої речі викину. Бо повбиває нас. Він колишній афганець, а зараз тренер по карате...

Цієї фрази було досить, щоб клієнт вилітав у вікно, мов корок із шампанського. Добре, що це був перший поверх.

Запалювалось світло. Грубий чоловічий голос погрожував убити дружину і її коханця, переламати йому всі ребра, повивертати руки разом із ногами...

Виголошуючи цей грізний монолог, Федір ретельно вивчав кишені клієнта, залишаючи в них лише документи та інші, не потрібні йому, речі. Нарешті він виходив із кімнати. Інна викидала у вікно, як і обіцяла, речі до смерті переляканому клієнтові. Той хапав їх і, дякуючи долі за те, що лишився живий, тікав, не оглядаючись, подалі від цього салону інтимних послуг. А подружжя сідало за накритий стіл і відзначало черговий успіх у своїй досить-таки прибутковій справі.

Проте, знайшовся чоловік, який не захотів миритися з тим, що його пограбували. Тим більше, що сума, на яку його ошукали, була значною. Написав він заяву до міліції, і проти подружжя було порушено кримінальну справу.

А. ГРАБОУС.

м. Луганськ.

НА РАДІСТЬ ГУРМАНАМ

Ми живемо в часи великих парадоксів. Наприклад, з одного боку, читаємо про значне зниження імпорту французьких парфумів, з іншого — бачимо їх у продажу мало не в кожному кіоску. З одного боку, виробники кримської «Масандри» розповідають про зменшення виробництва своїх знаменитих вин, з іншого — в самому лише Києві продається масандрівського вина вдвічі більше, ніж виробляє все оте славетне виробниче об'єднання.

А взяти, приміром, відомий на весь світ вірменський коньяк. Скільки разів керівники фірми «Арарат», виступаючи в газетах і по телебаченню, посилалися на важкі економічні умови і пояснювали, що лише готуються відновити славнозвісні вірменські коньячні марки. А полиці наших вітчизняних магазинів уже давно завалені марочними напоями фірми «Арарат».

Різновиди цих напоїв просто вражають — і три зірочки, і п'ять, і коньяк витриманий, і старий, і дуже старий. Якби араратівські технологи походили по наших магазинах та ресторанах — за голову схопилися б!

Та, виявляється, щоб продукувати такі коньяки, зовсім не треба ніяких дубових діжок, не потрібні особливі сорти винограду та спеціальна технологія. А тим більше — кількарічна витримка. Досить мати невеличке напівпідвальне приміщення, на одне з яких недавно вийшли працівники правоохоронних органів. А ще — мати під рукою компоненти майбутніх «шедеврів»: дешеве бренді, коньяки найнижчих сортів та якусь кількість звичайного спирту, трохи настояного на корі дуба. А головне — добре надруковані етикетки. Ну, а щоб споживач повірив у рідкісний напій, треба правити за нього добру ціну.

Отакий невеликий цех, розташований прямо в центрі Києва, постачав «дорогий товар» багатьом кафе, ресторанам, іншим торговельним закладам. І викликав захват у гурманів.

— От що значить справжній вірменський коньяк! — цмокали деякі з них.

Хоча вірменського в цьому коньяку було лише прізвище його творця — хазяїна підпільного цеху, особи вірменської національності.

В. ГОРОБЕЦЬ.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А чого сам п'єш?
— Тс-с-с!.. Я анонімний алкоголік.

ЗА ОДИН СЕАНС

У розпал курортного сезону на одному з одеських пляжів з'явилась об'ява: «Масаж, мануальна терапія, діагностика і лікування всіх хвороб за один сеанс».

Бажаючих скористатися з послуг, що пропонувалися, виявилось стільки, що масажист звернувся до юрби з роз'ясненням:

— Прошу записатися у мого помічника. Хто заплатить наперед, того в першу чергу і будемо обслуговувати.

Такса послуг, у залежності від кількості процедур, коливалась від семи до дванадцяти гривень. І за якихось півгодини гроші здали тридцять вісім чоловік.

— Щоб усе було за правилами,— оголосив масажист,— я зараз пропущу гроші через касовий апарат, роздам вам чеки і почнемо.

З цими словами цілитель залишив своїх пацієнтів і... зник. Мов вітром здуло і його помічника.

З годину почекавши, «пацієнти» зрозуміли нарешті, що їх ошукали. І кинулись до правоохоронців по справедливість.

«Масажиста» і його помічника затримали в той же день на сусідньому пляжі. Студенти з Рівного Микола Котляр і Едуард Кравець вирішили в такий от спосіб трохи розжитися грішми.

Н. ПЛАКСИНА.

м. Одеса.

Друже Перче!

Думаю, нашим законодавцям пора приймати нові правила дорожнього руху. Судіть самі, в містах нашої країни, а особливо в Києві, пішоходи з машинами помінялись місцями. Сьогодні по тротуару пройти просто неможливо — весь він геть заставлений машинами. Я, наприклад, живу на вул. Володимирській, так мені, щоб піднятися до вул. Толстого, доводиться йти проїжджою частиною. Я оце недавно гостював у Америці, так там, якщо водій хоч одним колесом заїде на тротуар, його штрафують на 40 доларів. А у нас на таку безпардонність водіїв і уваги ніхто не звертає.

М. ОРДИНСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА (тема Ю. Іщенка)

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Замучив генерал-відставник тарганів своєю муштрою!

ДЕМОНСТРАЦІЯ

УСМІШКА

На вимогу безправних профспілок на вулицю вийшли знедолені трудящі, котрі просили знизити знедоленість бодай не півпроцента.

До них приєднались напівголодні пенсіонери з вимогою почути хоча б обіцянки. Особливу активність виявили безгрошові бюджетники. Як найосвіченіші, вони розраховували, що, коли стати впритул один до одного, то, можливо, вітром нікого не зідме.

Безгрошевих бюджетників підтримали обмануті вкладники, котрим втрачати не було чого, крім своїх спогадів. Злиденні медики кволо вітали обірваних заводських робітників, що з трудом пересували ноги, вчепившись у злободенні транспаранти. Засмикані студенти шелестіли дефіцитними підручниками, які їм передали мовчазні бібліотекарі, що сиділи перед межею бідності.

Вимоги безправних профспілок надати будь-які гарантії підтримали зняті з рейок і перенесені на майдан виснажені шахтарі.

Порядок на демонстрації забезпечували наряди міліції, котрі від нестачі вітамінів впадали то в напівсонний, то в напівзбуджений стан.

У цілому демонстрація протесту пройшла мирно, лише наприкінці її втомлені трудящі час від часу падали на напівсонних міліціонерів, що призводило до нового вибуху обурення.

Сергій ВОЛОЖКО.

Не щастить останнім часом галичанам з історичними і мистецькими знахідками. Досі не дійшла фіналу дивна і осоромлива історія з настінними малюнками Бруно Шульца, перебіг якої не можна обійти мовчанкою.

Насамперед, хто він, той Бруно? Якщо бути лаконічним, то Шульц — дрогобицький єврей, який писав літературні твори польською, а вже з неї фахівці перекладали їх на всі європейські мови. Якщо бути трохи балакучішим, а попросту трохи більше знати, то пан Бруно уславився на літературній ниві між двома світовими війнами. Його талант прирівнювали до обдарування геніального чеського єврея Кафки. А він, цей чоловік, жив собі без претензії у провінційному українському Дрогобичі і звідси зривав столичні овації. Але Шульц був не тільки літератором, а й непоганим живописцем. І саме ця обставина привернула до нього увагу на зламі тисячоліть.

Під час війни він носив на одежі «зірку Давида», а якось на вимогу містечкового фюрера розмалював стіни дитячої кімнати оселі есесівця картинами — ілюстраціями до найкращих казок Перо, Гофмана. Діти турботливого татуся мліли від задоволення, а Бруно тим часом з місцевими одноплемінниками над ровом розстріляли...

Відома крилата фраза класика об тім, що рукописи не горять. Мабуть, береже Фортуна і живопис. Кілька місяців тому, затіявши ремонт, власники приватизованої квартири, де колись трудився над розписами Шульц і лопотіли кіндери жорстокого зайди, виявили під шаром пізніших побілок малюнки забутого Бруно. Боже, що тут сталося! До Дрогобича у відрядження зачастили всі, хто мав найменший дотик до збереження і розвитку культури. Їх щасливі фізіономії мерехтіли на телеекранах. Дехто з них навіть вдавав, що знав Б. Шульца, що нудьгував без цих фресок. Стисло кажучи, стріляло шампанське, яке відносили на статтю культурних витрат: високомовні тости — то теж мистецтво. Базікали про створення маленького музею, аби пошанувати видатного краянина, були інші прожекти.

Та ось сльотливої цьогорічної весни оптимістичне лементування враз ущухло: стало відомо, що настінні малюнки разом зі штукатуркою були зрізані емісарами Ізраїльського інституту «Яд Вашем». які за 100 доларів... «купили» їх у господаря квартири Миколи Калюжного. А де ж була львівська культурницька влада? Як це іноземці зуміли непомітно вивезти за кордон не марку і не аркуш паперу, а такий непростий вантаж? Яка роль у цьому дрогобицької мерії на чолі з Олексієм Радзієвським?

Запитальний ряд можна продовжити. Але він не дуже й проймає батьків Дрогобича, які почали висловлюватись щось на кшталт: євреєю Шульцу в Ізраїлі буде краще, там його спадщину, мовляв, оточать всенародною увагою... Звісно, якщо тут не оточували його отією увагою і продали за жменьку срібняків. Хоча, може, десь потаємно фігурують і суми, більші за сотню доларів. А недавнє телеінтерв'ю із заступником дрогобицького міського голови Тарасом Метиком взагалі потрясло. Цей вдоволений життям (судячи з картинки) чоловік висловив сакраментальну думку: мовляв, дрогобичани мають більш значні пам'ятки, які вони бережуть, як зіницю ока, а той Бруно — людина маловідома і чужа (за точність висловів автор не ручається, а за ви-

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

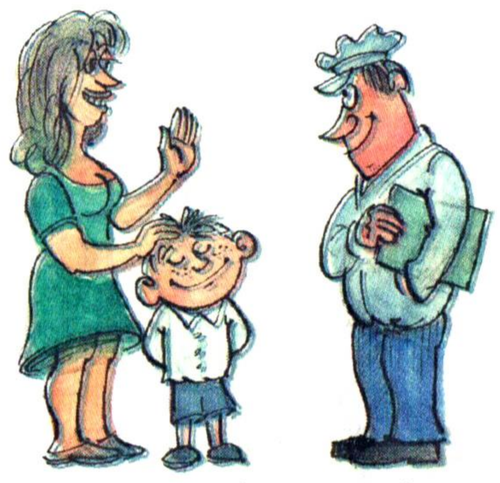

— Весь час бреше. Мабуть, як і батько, політиком буде...

Мал. Ю. АРТЮХА

ПОМІРКУЙМО РАЗОМ

Цікаво, куди встромляли палиці до винайдення колеса?

● ● ●

Чому бісяться з жиру ті, в чиїх головах бракує олії?!

● ● ●

Яку користь суспільству приносять ті, що все життя працюють над собою?!

● ● ●

Чи можна при зарплаті в сімдесят жити на всі сто?

Борис СЛЮСАР.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Калавур! У нас машину вкрали!

Друже Перче!

Нині, перед майбутніми виборами, всі партії об'єднуються у блоки. Бо самотужки на перемогу розраховувати не доводиться. Та як розраховувати, коли про деякі з них ніхто й не чув. Хіба що в міністерстві юстиції, де їх реєстрували. Об'єднуються ті партії і в ліві блоки, і в праві, і в центриські. І всі галасують: «Ми переможемо! Наш блок кращий!» Не чути тільки, чи буде їхній прихід до влади і перемогою для України.

Г. КОНОПЕЛЬКО.

м. Вінниця.

Мал. О. КОХАНА

ЗГУБИТИ

після кожної пожежі тамтешніх патріотів вражав правець, а душу ятрив глибокий свідомий розпач.

Отож Бруно щез за горами-морями. Зараз шукають цапа, аби вламати йому недолугі роги. Рішучий люд уже повідомив у газетах, що мерію розженуть і запанує порядок, щоправда, без фресок і при позичених у бровка очах. А тим часом ще одна історико-пошукова новина долетіла до Львова. На цей раз з не менш стародавньої Жовкви (колись тут тато Богдана Хмельницького Михайло був на службі у знаменитого вояка і магната Жолкевського, що з польськими уланами і козацькими полками долав у «смутні часи» Москву).

Правду кажуть, що трагічне і смішне — шлюбна пара. Про трагічного Бруно ми вже розповіли, то тепер перейдемо до жовківських бурлесків. Жанри різні, але фактично йдеться про одне й те ж — нехлюйство, недбалість, безголовість, щоправда, по-моєму, зі значком «корисливі». Якось Жовква розжилась копійкою і почала роботи з газифікації середньої школи № 1. Територією Домініканського монастиря прокопали «з грубшого» траншею, а підрівняти її, зачистити доручили вихованцям школи зі старших класів на чолі з якимись дядьками з технічного персоналу. Робота кипіла, аж поки чийсь заступ ударився об стінку стародавнього схову, стінка якого постала із землі. Тут же юні «археологи» зуміли дістатися у підвал, де виявили деякі антикварні речі («деякі», бо й досі точно не встановлено, які і скільки) і велику «батарею» випивки. Пляшки, як і належить винній збірці, лежали на запилених боках, тьмяно полискуючи готичними підгарлями.

Тут, ясна річ, почалася метушня. Пили з горла, потім поприносили горнята і пугари. І до вечора прикінчили. Це краща новина, а гірша — кожна пляшка вікового вина (пляшки закоркувані 1900 року), за розмислами фахівців, могла би потягнути на аукціонах на кілька сот доларів. Від цієї інформації монастирське винце стало впоперек душі. Подумати лишень: такі напої міг би собі дозволити хіба легковажний мільйонер, а тут винний погріб осушили старшокласники і якісь вуйки, ніби це самогон від Зосі з передмістя.

З речей вдалося повернути старовинний годинник та монастирську чашу.

«Найцікавіше,— пише газета «Молода Галичина»,— що всі ці скарби відкопано на території Державного історико-архітектурного заповідника... До того ж, сталося це справді за кілька метрів від кабінету дирекції цієї поважної установи. Згідно з правилами, коли на такій місцині ведуться будь-які земляні роботи, ця історична інституція повинна все контролювати, надіслати на плац свого представника». Але які там «правила», який там «плац», який «представник»?! Крадуть Бруно Шульца, то чому б не свиснути повітовий скарб монастирського добра?

По-моєму, я навів чудові приклади, які незаперечно підтверджують пророчу мудрість нашого народу, сформульовану у приповідку: краще з розумним згубити, як з дурнем знайти.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

А що робити?

ГУМОРЕСКА

— Грицю, я маю повідомити тобі жахливу звістку!

— Та, хто ж так б'є, мазило!..

— Григорію, я з ким розмовляю?

— Люблю, люблю!..

— Ти мене чуєш, ау?! — що було сили заверещала дружина.

Григорій Іванович невдоволено відірвав свій погляд від телевізора,— щось сталося?

— Сталось, у нас в квартирі закладена вибухівка!

— Як?

— А ось так, любий! Щойно зателефонував невідомий і повідомив. Що будемо робити?

— Не знаю...

— Зате я знаю: треба терміново евакуюватися, тобто — тікати!

— Правильно! — Григорій Іванович зіскочив з дивану,— Почекай, а як же футбол?

— Який футбол?

— По телевізору зараз футбол — англійська прем'єр-ліга, а за ним захоплюючий трілер, а за трілером...

— Гри-цю! — Вероніка Сергіївна суворо подивилась на чоловіка.

— Мабуть, ти таки права, тікаймо!

— Забираємо найцінніше, ти відповідаєш за килими!

— Килими? А, так, килими. Гаразд, я беру килими!

— І прихопи, будь ласка, вибивалку, заразом їх виб'єш. Ну, з Богом! — Вероніка Сергіївна поцілувала чоловіка і спокійненько попрямувала на кухню — готувати обід. А чого хвилюватися, адже ніякої вибухівки в квартирі нема, як, до речі, не було й самого телефонного дзвінка. Зате нарешті їй вдалося відірвати чоловіка від цього клятого телевізора, та не просто відірвати, а ще й примусити вибити килими!

Олександр ПЕРЛЮК.

Вінегрет із перцем

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Всі його брехні тримаються на чесному слові...

Мал. М. КАПУСТИ

Мал. О. КОХАНА

— Мадам, він чув, що ви обіцяли свою руку і серце справжньому чоловікові. Ось він і прийшов...

Мал. М. КАПУСТИ

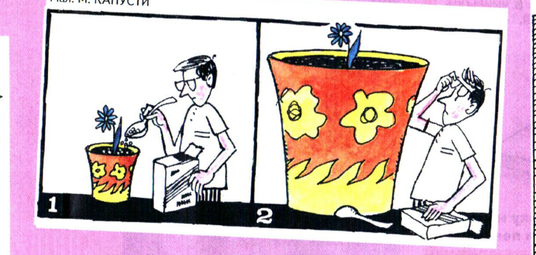

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

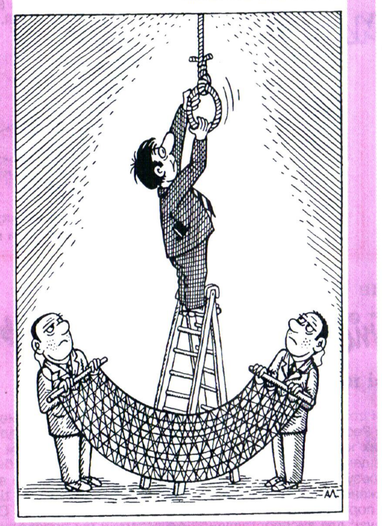

Мал. О. КОХАНА

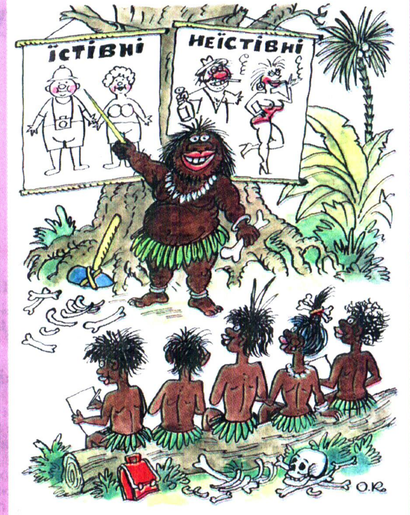

ГОРІЛКА ІЗ ЗАКУСКОЮ

— Миколо, яку ти горілку найбільше любиш?
— Українську з перцем.
— Чому?
— Бо вона із закускою.
— Якою?
— Та з перцем.

БЕРИ ПРИКЛАД

П'яний чоловік до жінки:
— Ти бери приклад із сусідки.
— Який?
— Вона ніколи не кричить на свого Петра, коли він приходить додому п'яним.
— Так. Бо вона з ним уже три роки не розмовляє.
— Отож і я кажу: бери з неї приклад.

ВИХОВАНА ЛЮДИНА

Покупець до продавця:
— Ви мене обважили на п'ятдесят грамів.
— Ну і що? Попередню жінку на сто грамів і вона не сказала жодного слова.
— Бо то була вихована людина,— додала друга продавщиця.

ІЗ ВІДПОЧИНКОМ

Жінка до п'яного чоловіка:
— Як ти добирався додому?
— Нормально.
— А лице чому у грязі?
— А ти думаєш, що я йшов без відпочинку?

А СЬОГОДНІ

Лікар-психіатр до пацієнта:
— Я ж вам учора казав, що ви нормальний чоловік.
— Це вчора, а сьогодні?

ОТО Ж Я І КАЖУ

Розмовляють два пенсіонери:
— Цікаво, Кіндрате,— каже перший.
— Що?
— Нашому Президенту до проблем з мовою додалися ще й проблеми з географії.
— Які?
— Він постійно каже, що нам треба йти в Європу.
— А хіба ми де живемо?
— Ото ж я і кажу.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

ФУТБОЛ І КОХАННЯ

— Більше не можу,— обурюється дружина. — Щосуботи, щонеділі ти на стадіоні! А вечорами сидиш над футбольними таблицями. Футбол тобі все затьмарив. Я ладна побитися об заклад, що ти навіть дня нашого весілля не пам'ятаєш!
— Пам'ятаю, люба! Це сталося тоді, коли «Динамо» програло «Таврії» з рахунком три-нуль!

Народні усмішки

КОЛОДА

Сержант запримітив двох солдатів, що йшли один за одним.
— Гей, що ви робите? — запитав він.
— Несемо оцю колоду на склад.
— Яку колоду? — здивувався сержант, бо ніякої колоди не бачив.
— Чорти б тебе взяли,— вигукнув один солдат до другого. — Виявляється, ми колоду забули!

НЕ З ТИХ

— Люба, і не соромно? Ось уже десять років, як ти кажеш, що тобі тридцять чотири!
— Затям собі: я не з тих, хто сьогодні каже одне, а завтра інше!

Почув і записав П. ДМИТРЕНКО.

ІНФЛЯЦІЯ

— Сусіде, ти у фінансових справах — ас! Тож поясни мені, будь ласка, що таке — інфляція?
— Ну, це такий стан справ у державі, коли грошових купюр накопичується стільки, що частину слід би спалити, та, на жаль, купити сірників нема за що...

НЕ ТАКИЙ КУХОЛЬ

— Пане офіціанте, принесіть мені, будь ласка, пиво в іншому кухлі.
— Чому?
— Бо я — лівша і хочу, щоб ручка була з лівого боку...

ДИВО — АПАРАТ

— Нарешті, Петровичу, синок привіз мені з Києва прекрасний слуховий апарат. Отож, я тепер дуже добре все чую.
— Вітаю. І як синок навчається в інституті?
— Та ні, недорого: всього п'ятдесят гривень...

НЕ МОЖЕ БУТИ!..

Антиквар показує товар покупцеві...
— Цій кришталевій вазі,— каже він,— близько двох з половиною тисяч років!..
— Такого бути не може! — заперечив покупець.
— А то чому?!
— Бо зараз ще тільки 2001-й рік!..

Почув і записав Борис СЛЮСАР.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

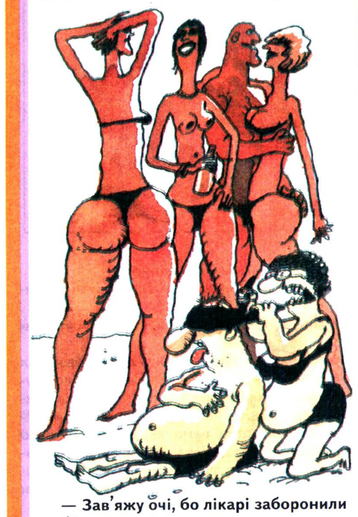

— Зав'яжу очі, бо лікарі заборонили тобі хвилюватися.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— О! Слава Богу, нарешті ми людей побачили!

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

— Професоре, серед ваших студентів є жартівники!

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— То якими грибами ви закушували?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Стійте! Небезпечна зона! Тут бліда поганка!

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

Мал. К. ВОЛОДІНА-ПАНЧЕНКА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Вінегрет із перцем

ШАХ і МАТ

Мал. О. КОХАНА

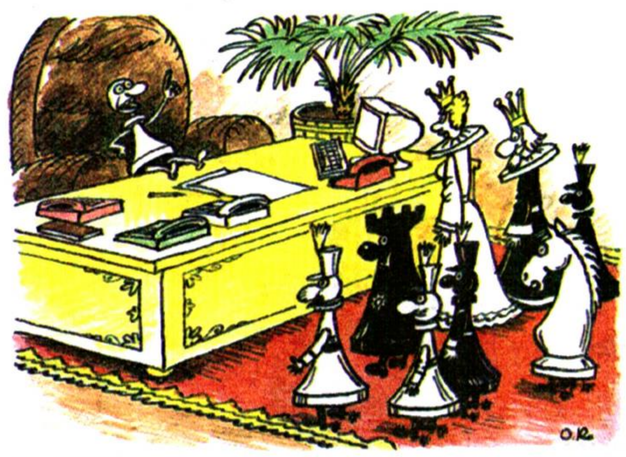

Мал. В. ЧМИРЬОВА
(тема Л. Телятникова)

— У випадку нічиєї будемо бити пенальті!

Валентин ЧЕМЕРИС

У зв'язку з відсутністю вільної камери...

Генеральному прокуророві нашої Прекрасної Республіки

Звертаю Вашу увагу на кричуще порушення законності в нашому місті, внаслідок чого беззаконня щодо мене триває ось уже цілий рік. Це й змусило мене врешті-решт звернутися до Вас аби Ви, як Генеральний прокурор нашої Прекрасної Республіки, втрутились в цю справу, щоб справедливість нарешті взяла гору над обурливим беззаконням, а винні в цьому суворо покарані. І, зокрема, прокурор нашого міста, який похалатному і безвідповідально ставиться до виконання своїх прямих обов'язків, адже належним чином не контролює роботу райсуду, не слідкує за своєчасним виконанням судових ухвал тощо.

Річ у тім, що вже минув рік, як мене було засуджено до позбавлення волі на 6 (шість) місяців, а я й досі не сидів жодного дня з визначеного мені строку, бо в нашій міській в'язниці, бачте, немає вільної камери! Скільки я не ходив до судді, вимагаючи, аби мене згідно його ж ухвали (постанова суду про моє ув'язнення строком на шість місяців у мене на руках, Вам надсилаю ксерокопію) було нарешті ув'язнено, щоб я таким чином зміг нарешті відбути покарання за порушення мною Кримінального кодексу, а у відповідь чую одне й те ж: у зв'язку з відсутністю вільної камери у в'язниці немає можливості виконати постанову суду щодо позбавлення вас волі строком на 6 (шість) місяців. А тільки вона з'явиться — себто вільна камера — вас відразу ж буде відконвойовано до в'язниці. А поки що чекайте вдома.

Я й чекаю. Ось уже добрий рік. І взагалі, до чого ми дожилися, якщо в нашій Прекрасній Республіці постійно не вистачає вільних камер і посадочних місць, а претендентів на них більше, аніж треба! В результаті цього мене, законно засудженого до ув'язнення, ось уже рік на поріг тюрми не пускають. І в той же час для висопоставлених чиновників і таких же урядовців, для різних там заслужених за моїми даними (я найняв приватного детектива) камери швидко знаходяться і вони не чекають жодного дня. А мені, простому, звичайному, рядовому громадянину Прекрасної Республіки, як кажуть, маленькій людині, та ще й без зв'язків, без дядька в столиці, вільна камера все не знаходиться і не знаходиться. Ось чому я змушений з усією відповідальністю заявити таке: у нашій Прекрасній Республіці таки порушуються права простого люду, коли навіть місця йому в рідних тюрмах немає! А для високопоставлених так навіть у зарубіжних країнах — хоча б у тих же Штатах — знаходяться привілейовані камери.

А прокурор ще й знущатися з мене почав:

— Скільки ви поцупили з державної скарбниці? Сто гривень? Соромно, громадянине, з таким дріб'язком нам голову морочити. Красти треба солідніше. А ви... Сто гривень нещасних свиснули і вже вимагаєте камери у в'язниці! Дякуйте, що ми вас хоч засудили як порядного крадія, і взагалі, у нас камер не вистачає навіть для тих, хто мільйонами тягне із скарбниці!

Прошу Вас, як Генерального прокурора нашої Прекрасної Республіки, вплинути на нашого райпрокурора, аби врешті-решт і для мене знайшлося у в'язниці місце, бодай і без зручностей — без душа там чи й без телевізора — згоден!, аби надалі мої законні права на місце в тюрмі ніхто більше не порушував. Що заслужив — те й мушу відсидіти! Скільки я вже за останній рік попоходив і до нашого райсудді, але й ця посадова особа, як і райпрокурор, відмахується од мене як від надокучливого гедзя.

— Як ви мені вже набридли! І на дідька я вас засудив?

— А може,— одказую,— і ви мені набридли? Скільки ще ходитиму?

Тоді суддя (як, до речі, й прокурор) зривається на крик і переходить на «тикання»:

— Скільки разів тобі одне й те ж товкмачити?! Вас багато, а тюрма не гумова! Що я — намалюю тобі камеру? Он для більш достойних не вистачає місць!

І це в той час, коли згідно Конституції всі — достойні і прості смертні — у нас рівні перед законом і всі мають однакові права. В тім числі й на різні там буцегарні. Невже не можна набудувати нарешті стільки тюряг, щоб їх всім вистачило.

Застерігаю: якщо не діждуся од вас справедливого вирішення мого питання, громадянине Генеральний прокуроре нашої Прекрасної Республіки, а змушений буду звертатися в Страсбург в Європейський суд з прав людини.

Засуджений на шість місяців за розкрадання народного добра
ПЕТРЕНКО І. М.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО (тема А. Василенка)

— Сусіде, хата горить, викликай пожежників!
— Почекай, нехай розгориться...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А досвід роботи охоронцем у вас є?
— Звичайно. У п'ятьох шефів, царство їм небесне, працював.

Усміщки з конверта

ЯК КОЛЕГА КОЛЕЗІ

Директор фабрики каже своєму колезі:

— Я наймаю на роботу тільки тих робітників, що мають жінку та тещу.

— Чому?

— Тому що вони ніколи не поспішають додому.

НАВПАКИ

На вулиці під час прогулянки жінка каже чоловікові:

— Миколо, коли йде якась жінка, ти так на неї дивишся, наче забуваєш, що жонатий.

— Навпаки. Тільки тоді я про це і згадую.

ПІДТВЕРДЖЕННЯ

Сварка. Хтось когось образив. Ображений звернувся до чоловіка, що був присутній при сварці:

— Пане, ви будете свідком, що цей добродій образив мене. Сказав, що я скотина.

— Так,— погодився той,— і я це можу підтвердити.

НАШІ — ОСОБЛИВІ

У двері заглядає представник фірми, яка реалізує мишоловки.

— У нас уже є мишоловки.— відповідають йому.

— Але наші — особливі.— уточнює представник,— вони вже з мишами всередині.

НА СУДІ

— Бачите, через якихось сто гривень ви сядете у в'язницю,— каже суддя.

— Я і сам, пане суддя, дуже жалію, що в касі, яку я пограбував, було так мало грошей.

НЕ АКТУАЛЬНО

— Доню, ти читала книгу «Тисяча і одна ніч»? — питає мати.

— Ох, мамо, це вже сьогодні не актуально. Тепер актуально інше: одна ніч — і тисяча!

Надіслав Г. ЦВИГУН.

ЕКСТРАСЕНС

ГУМОРЕСКА

— Заходьте, заходьте, шановна! На що скаржитесь?

— Чоловік п'є, щоб він смоли напився. Та мало того, що п'є. Нажереться до синіх огірків, та ганяє кругом хати. Спасу немає. Допоможіть.

— Можна. Це порча. Да. Як ви бігаєте кругом хати? Справа наліво, чи зліва направо?

— А це залежить від того, як випаду з дверей.

— Справа сурйозна. Записуйте рецепт: жменю мух на бутель горілки. Настояти в темному місці. Давати по склянці до обіду і після. Три-чотири рази в день. Через місяць одверне. Забуде про горілку. А ви забудете, що у вас був чоловік. Та не забудьте заплатити. Бажаю успіху. До побачення. Наступний!

— Дохтор, допоможіть. Чоловік від рук відбився. Скаче в гречку, дома не ночує. Мабуть, якась клепка випала. Наче сказився, що воно за наказаніє?!

— Пристріт. Але вилікувати можна. Гроші не забули? Тож уважно слухайте. Берете свою фотографію, бажано побільшу. Кладете йому на живіт. Лягаєте біля нього й шепочете ласкаві слова. Не забувайте вранці гарно нагодувати. В обід також. На вечерю щось легеньке та добренъке. Через рік буде шовковий і ваш. Всього доброго.

— Що у вас?

— Сну немає. Лежу всю ніч, стелю гризу, а ні в одному глазу, неначе хто піску в очі насипав.

— До мільйона рахувати пробували?

— Пробував, не допомагає. Поки дорахую, вже розвидняється. Вставати пора.

— Все ясно. Вам поробленo. Справа сурйозна. Мать, щось у подушку зашили. Пошукайте там чорну пір'їну. Спаліть. Потім розвійте на захід сонця з словами: «Звідки прийшла, туди й пішла». Не допоможе — прив'язуйте на ніч чорного кота на поперек. Будете спати, як немовля після купелі. Якщо, правда, кіт не скажений. Уяснили. Заплатить не забули. Успіхів.

— Діду? Що ви там крекчете, заходьте. На що скаржитесь?

— Ой, синку, розсипаюсь. Там скрипить, тут болить, баба гризе. Каже, що з мене хазяїн, як із собачого хвоста сито. Може, ви чимось зарадите?

— Здєлаєм. Проблем нема. Ще й третє око відкриється і з'явиться ясновидючість. Причина вашої хвороби — прокльони. Якась молодиця прокляла на почві ревнощів. Бджоли є у вас. Отож сідайте на вулик без штанів і співайте. Вони будуть вас кусати, а ви співайте і смійтесь. Десять хвилин сміху — десять років життя. Тож рахуйте, скільки можна доточить. Все залежить від вас. Та не забудьте медку прихопитить. Люблю, знаєте, мед. Всього доброго.

Хто наступний? Лікую від усього. Аби гроші. Заходьте!

Володимир ІВШЕВ.

м. Черкаси.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Мал. С. ФЕДЬКА

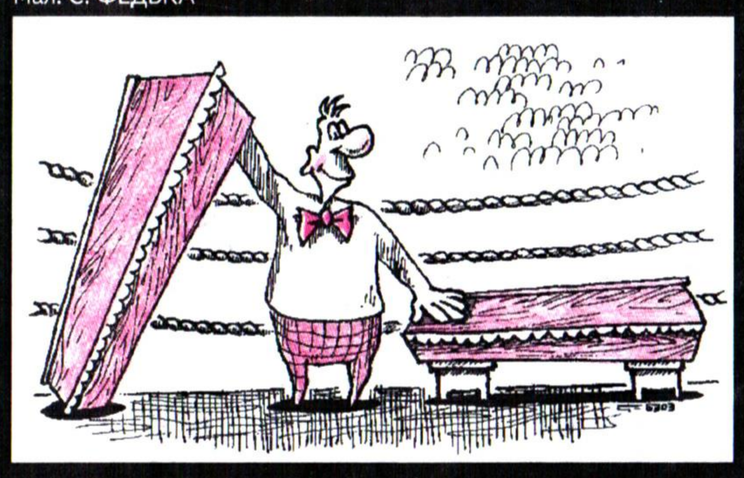

Мал. О ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

БИТВА ПРОФЕСІОНАЛІВ

УСМІШКА

— Добрий день. Ви викладачка географії у восьмому класі? — запитав чоловік.

— Так, я. Що ви хотіли?

— Та оце прийшов дізнатися, чого за заповнення контурної карти у моєї доньки сім балів?

— Як прізвище? Симоненко? Дуже просто. Вона не позначила річок, як було вказано в завданні.

— Пробачте, але річки підписані під маленькою картою, де саме й стоїть завдання.

— Справді? Тоді добре. З річками все правильно, але на карті не вказано, які саме корисні копалини добувають у сусідній області.

— Це ж чому? Якщо пам'ятаєте, то саме рік тому геть усі підприємства видобувної промисловості області було ліквідовано через фінансову скруту. Як географ ви повинні про це знати.

— Справді, я й забула. Але в неї не позначена лінія електропередач із Росії...

— Дорогенька. Але, за рішенням міністерства, загальна енергосистема припинила своє існування. Тільки-но збираються відновлювати.

— Годі. Карта з вами?

— Так.

— Ставлю вашій доні дванадцять. Признаюся, що навіть я не встигаю за такими кардинальними змінами в одній з найконсервативніших дисциплін. До речі, а хто допомагав вашій доньці все це позначити.

— Я, звичайно.

— А хто ви за фахом?

— Викладач географії з сусідньої школи...

Олександр НОСЕНКО.

м. Запоріжжя.

Чеська народна казка

Жив в одному селі чоловік. А його син-школяр вчився у місті. Приїхав він на канікули додому, а батько й питає:

— Ну, навчився чого-небудь?

— Навчився,— відповідає.

— Давай перевіримо. Пішли до хрещеного батька. Він у нас дуже мудрий.

Пішли. Погомоніли про те, про се. А тоді батько й просить:

— Куме, ану перевірте, як там мій школяр науку здобуває.

— Це можна,— погодився кум і хитро примружив око. — Ану скажи мені, хлопче, що то за звір, який мишей ловить?

— Кіт,— відповідає школяр.

— Е-е-е, ні... — заперечив хрещений батько. — Це — спритність! А на чому ми варимо їжу?

— На вогні,— швидко відповів школяр.

— І знову неправильно. Це — пекучість.

Батько тільки головою з досади покивав. А хлопець зовсім із пантелику збився.

— То, може, скажеш, як називається те, куди ми звозимо збіжжя з поля?

— Стодолою.

— Ні! Достатком.

— А що носить на собі кораблі?

— Вода! — відповідає школяр.

— Могутність! — сміється хрещений.

Батько тільки рота від здивування відкрив:

— Ну й вчений ви, куме! А ти,— звернувся він до сина,— бачу, у школі тільки штани протираєш.

Закінчилися канікули. Зібрався школяр знову в місто. І вирішив зайти з батьком до хрещеного, аби той пораду дав, як краще науки набиратися. Зайшли у двір, а наймичка якраз вибирає попіл з літньої печі. А біля печі кіт треться. Кілька жаринок з попелу і впало на його спину. Кіт як занявчить — і в стодолу! А там — снопи. Вони й загорілися.

Школяр заскочив у хату та й кричить хрещеному:

— Біда! Біда! Пекучість упала на спритність, а та побігла в достаток, давайте швидше могутність!

Хрещений тільки очі вирячив:

— Що ти кажеш?

— Та кажу, що пекучість упала на спритність, а та побігла в достаток, давайте швидше могутність! — повторив школяр.

— Геть не розумію! Ти можеш мені по-людськи сказати, що сталося?

— На кішку упали жаринки, вона побігла в стодолу, давайте швидше воду!

Вибігли усі надвір. Ледве загасили вогонь.

Відтоді кум не хизувався своєю мудрістю, а школяра не водили до нього на екзамени.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

СМІХОТА

Кіт пита у кота:
— Що таке сміхота? —
Кіт коту повіда:
— Штука ця не проста.
Це коли у кота
Мишки вкрадуть хвоста!

ГРЕЧКА

Відцвіла гречка,
Чорновершечка.
А тепер гречки
Повні мішечки.
Каже бабця наша:
— Буде добра каша!

Анатолій КАМІНЧУК.

ВІДЕРЦЕ

Відерце, відерце,
Посріблене денце,
Скажи, де бувало,
Кого напувало?
— Напувало смородину,
І вербу пелехату,
І козу бородату.
І тепер не гуляю —
Горобців напуваю.

ПОВАЖНИЙ КІТ

По дорозі в білий світ
Вируша поважний кіт.
Іде, хвостом похитує,
В перехожих випитує:
— А скажіть мені, котора
Із сметаною комора?

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ЗАГАДКА

З «и» — пташина веселенька,
З «у» — вже ягідка смачненька
Як змінити «с» на «к» —
Хитра, спритна і прудка.
Хто така?..

(Синиця, суниця, куниця)

Борис СЛЮСАР.

ОБІЦЯНКИ

— Синку, я обіцяв тобі велосипед, якщо ти добре вчитимешся. І обіцянку виконав. Які оцінки ти одержав цього тижня?

— Погані.

— Чому?

— Вчився їздити на велосипеді.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ЗАГАДКА

Що маєш зліва в коропа,
А справа в судака?

(Букву «К». Корок — судак.)

Борис СЛЮСАР.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, прочитає українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

Мал. В. ПОПОВА

ЗАПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

** А аналізи покажуть, що совість у мене чиста?*

** Коли жінка мовчить, то про що це говорить?*

Флоріан БОДНАР.

Малюнок нашого читача Євгена ПОКЛОНСЬКОГО (с. Петровське, Харківська область).

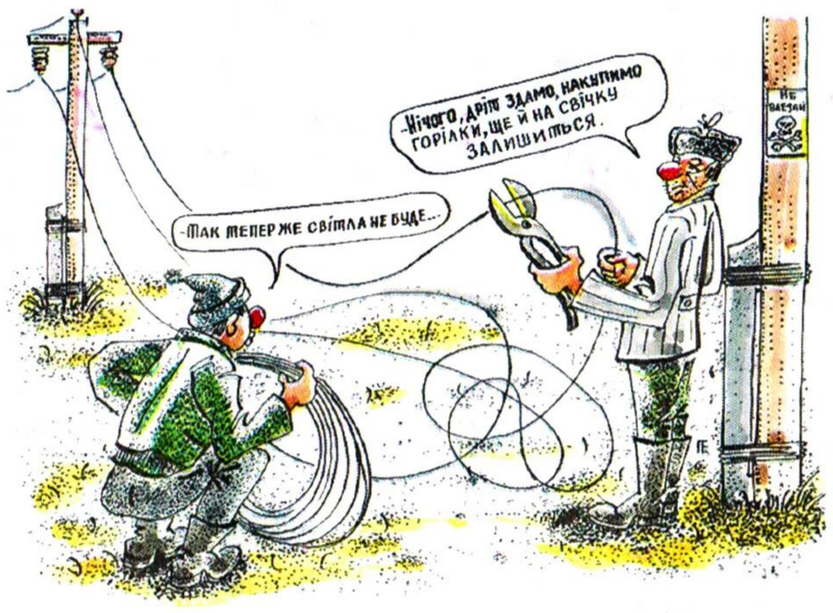

А мені допомогло!

ГУМОРЕСКА

Взагалі-то я не вірю трьом речам: прогнозові погоди, лотереї і рекламі. З прогнозом погоди ясно: послухаєш синоптиків, візьмеш парасольку — нема дощу, підеш без парасолі — вимокнеш, наче тебе пожежники з брандспойта два дні поливали. Та синоптики, врешті, ніколи нічого точно не обіцяють. У них і термінологія така: «місцями», «в окремих районах...», «від Сахари до тундри»... Одне слово, або дощ, або сніг, або буде, або ні.

І в лотерею раз, було, три гривні виграв. Ледве не зомлів. І зомлів би, якби сусід чарки не налив. «Не переживай,— каже,— то, мабуть, щось там переплутали. Бо якраз магнітні бурі лютують. От вони і дали збій».

Ну й реклама на мене діяла, як кашкет дільничного міліціонера на індика. Посеред передачі — то тьотя Ася з порошком, то дядя Федя з шифером.

Та оце якось свого знайомого артиста на екрані побачив. Навіть не впізнав спочатку. То був такий засмиканий і замучений тими Гамлетами і Дон Кіхотами, що у вітряну погоду його дружина з дому самого не пускала. «Ще занесе цей талант вітром у сусідню область»,— бідкалася. А тепер-такий кругловидний гарбузик. Ліки рекламує. Диктор розказує, які вони помічні: шлаки виводять, взагалі організм очищають, і те омолоджують, і се відновлюють... Одне слово, хоч відразу стрибай у штани і біжи в аптеку. А під кінець реклами крупним планом показують мого знайомого гарбузика, який із чарівною усмішкою повідомляє: «Як бачите, мені допомогло!»

Я й повірив.

Вживаю ті препарати тиждень, два... Ні те, ні се не очищається, ні те, ні се не омолоджується...

Плюнув я на ті процедури.

А мій знайомий уже зубну пасту рекламує. Показують, як з одного боку дерево гризе бобер, а з другого — він. А потім на весь екран його чарівна усмішка: «Повірте, мені ця паста допомогла!»

Я знову повірив.

Чистив тиждень, два, місяць. Не знаю, з чого ту пасту роблять, але в мене повипадали всі пломби. І тепер я при розмові висвистую, як ансамбль сопілкарів.

А мій знайомий уже якісь шампуні рекламує.

Ну я не такий уже й кучерявий, щоб ризикувати! Вирішив побачити у натурі колишнього Гамлета. «Може,— подумав,— на телебаченні його так гримують. Тепер гримери принцесу і з голоблі виштукатурять».

Зустрілися. Справді — рум'яний, здоровий, кров із молоком і йогуртом.

— Що ти рекламуєш? — накинувся я на нього. — Що ти голову людям дуриш? Я все пробував! Не допомагає!

— А мені допомогло! — сміється знайомий.

— Ти просто... брехун! — кажу.

— І ніяких не брехун... Я перед людьми чесний. Мені все, про що я розповідав, і справді допомогло.

— Як це?

— Ну, за рекламу мені гроші платять? Платять. І чималі. От я за них і купую нормальні ліки, харчі... Я ж не піддослідний кролик, щоб вживати усе те, що пропонують рекламодавці. Здоров'я треба берегти... для наступних рекламних роликів!

Михайло ПРУДНИК.

ПРИДИБЕНЦІЇ

Досвід

Першокурсникам вручили студентські квитки. В гуртожитку зібралася компанія, щоб відзначити цю подію. Після якоїсь там чарки захмелілий старшокурсник вирішив поділитися досвідом. Він підняв догори склянку і урочисто мовив:

— Хлопці, пам'ятайте! Ви повинні вчитися так, щоб, коли когось і вижену з університету, він міг здати пляшки і вступити на платне відділення!

Чоловіча розмова

— Яка різниця між жінками та комарами?

— Комарі докучають тільки влітку.

Навчальний рік розпочався

Зустрічаються два «нових» українці:

— Як справи? — запитує один.

— Нормально,— відповідає другий. — Недавно з Єгипту повернувся. Піраміду Хеопса привіз.

— А це для чого?

— Так навчальний же рік розпочався...

— Ну й що?

— Розумієш, мій син в ліцеї науку гризе. А там є одна дивна викладачка. Грошей не бере. Тільки просить допомогти різними унаочненнями.

Сучасні діалоги

З вікна третього поверху чути сердитий голос матері:

— Сашко! Ану швидко додому!

— У мене Максимко машинку відібрав!

— Нічого, пішки дійдеш!

Перший раз в перший клас

Син «нового» українця вперше пішов до школи. Приходить після уроків додому і обурюється:

— Чуєш, батьку, я щось не зрозумів: клас ніби перший, а стільці чомусь дерев'яні...

Гіпотеза

На уроці вчителька запитує:

— Діти, хто знає, як з'явився гамбургер?

Усі мовчать.

— А що скаже на це Петрик?

Петрик довго сопів носом, а потім і каже:

— Це, мабуть, Галино Іванівно, колобок зробив собі харакірі.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

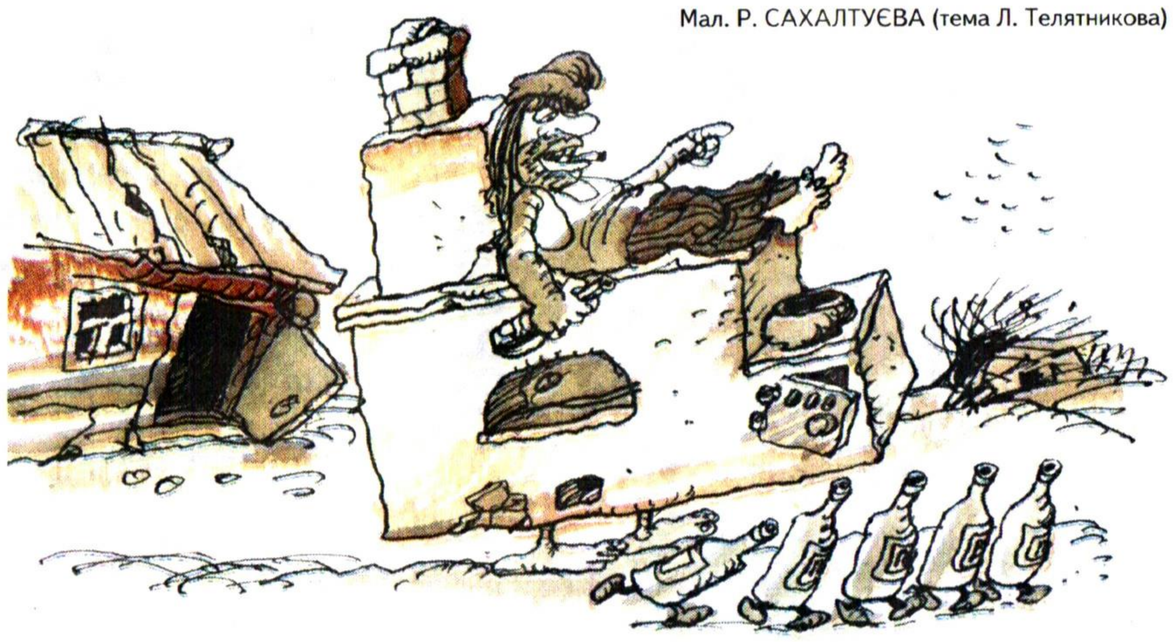

— За щучим велінням, за моїм хотінням, кроком руш до пункту прийому склотари!...

Друже Перче!

Мені частенько доводиться їздити по Донецькій області, зупинятися в райцентрах. У більшості з них у самому центрі красуються добротні «Дошки пошани», на яких ще не так давно вивішувалися фотографії передовиків виробництва. Сьогодні ж на багатьох дошках вивішують фото злочинців під гаслом «Їх розшукує міліція». Чи не забагато честі для злочинців? Невже в районі немає достойніших людей — заслужених вчителів, відомих лікарів, працівників культури, зрештою, ветеранів праці?

Т. ЗОЗУЛЯКА.

Донецька область.

СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА.

Мал. А. Андреєва

Перший у чомусь
Широколистий, у горщику
М'яч у воротах
Птах
Вигук
Пестлива назва чол., жін., дитини
Заперечення
Візник
Соняшникова, оливкова
Службовець у стародавньому Римі
Воно у корови на язиці
Одиниця елек. опору
Ім'я
Філософ, який жив у діжці
Напій
Тварина
Порядок
Родона-чальник детективу
Частина хати
Біла глина
Квітка
Муз. інструмент
Нота
Волохата
Передплатити «Перець» можна з будь-якого місяця
Герой повістей про Незнайку
Династія ілюзіоністів
Змагання
Філіпінські, Багамські
Звання духовної особи
. . . і молот
Риба
Тверда оболонка землі
Покарання
Нота
Штат у США
Гори в Півд. Америці
Скорочена назва журналу «Однокласник»
Серія літаків
сіль азот. кислоти
Найменша частина хім. елемента
Найвище досягнення
Жіноче ім'я
Вело-сипед
Зброя
Збирання зернових

Мал. В. Адамовича

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СПИСОК — короткий спис.

ОСКАРЖЕННЯ — вручення премії «Оскар».

ПІЛОТКА — льотчиця.

Віталій ЧІК.

СПІВРОЗМОВА — опера.

ПІДРУЧНИК — галантний кавалер.

ЗАСТІЛЛЯ — бенкет тих, кому за сто.

НАДБАННЯ — дах над лазнею.

САМОКРУТКА — вічний двигун.

Флоріан БОДНАР.

Насмішили...

«...Познайомлюсь з жінкою, яка згодна доглядати за худобою».

«...Права рука достатньо широко використовується у фізиці».

«...Я сказав, хто з них — придурки, а хто — круглі дурні. Так дурні образились...».

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

«Всім подобалася Марійка, всі на ній і одруживались».

(З листа до редакції).

«Ті люди в кого немає «Запорожця» навіть довше живуть».

(З пояснення водія).

«Щоб не виказати себе перед дружиною що пив горілку, Василь ще у фіртці сказав Катерині що буде яблука обривати і поліз на грушу».

(З листа).

«Якби я знав що дружина під фартух макогона заховала, то ніколи так близько не підповзав би».

(З пояснення).

«Я думав, що це мені горілка так ударила в голову, а з'ясувалося що дід Кіндрат».

(Із скарги).

«Спостерігаючи в зоопарку за поведінкою мавп, деякі з моїх однокласників згадували про свої батьків».

(Із шкільного твору).

Надіслав Петро СОХАН.

ФРАЗИ

● ***Сміх може продовжити життя, а може й скоротити: залежно від того, над ким посмієшся.***

● ***Якби свої не грабували, не потрібна була б допомога чужих.***

● ***Чим чесніша людина, тим ста-ранніше шукають компромат на неї.***

● ***Невже ми робимо помилки для того, щоб інші народи вчилися на них?***

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

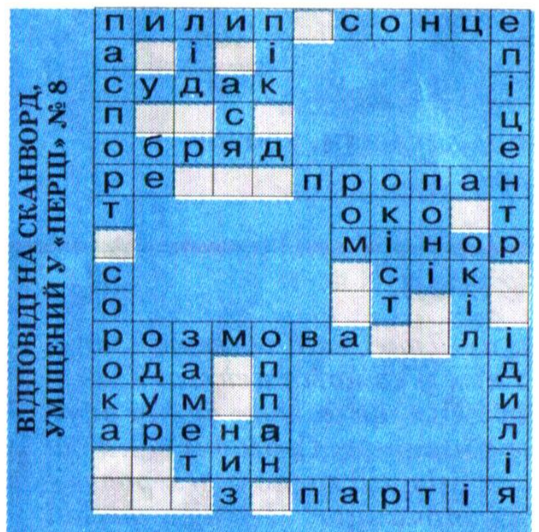

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Двічі відрізав і все коротке.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Реклама по телевізору всім набридла. Наче гірка редька. А художник В. Попов вирішив, що вона може бути ще й одним із способів тортур. Тому намалював, як тепер людей «катують»: прив'язали чоловіка до стільця і змусили дивитися рекламні ролики.

Незважаючи на пору відпусток і літніх канікул, наші читачі і цього разу взяли активну участь у конкурсі. Мабуть, вони придумували підписи до малюнка саме під час «рекламних пауз». А найдотепнішим на думку авторитетного журі були **Костянтин і Ольга Крупосії з м. Харкова.** Які запропонували таке:

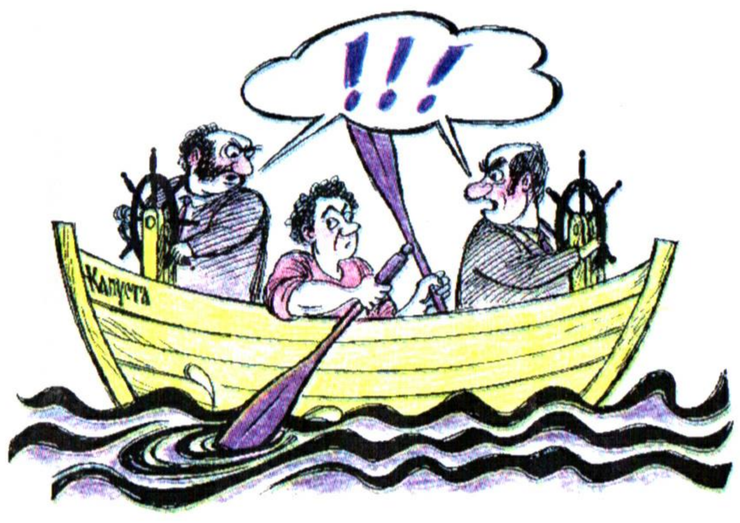

«Кат: «Якщо і зараз не зізнається, то доведеться вдатися до останнього засобу — увімкнути канал УТ-1...»

Віват! Віват!

А тепер чергове завдання, придумайте підпис до малюнка М. КАПУСТИ.

На переможців чекають призи.

Іноземний гумор

Інтерсмішинки

УТІШИВ

Після корабельної аварії, вхопившись за якийсь уламок, плаває одне подружжя.

— Господи,— вигукує жінка,— нічого гіршого вже не могло бути!

— О, могло,— каже чоловік. — Спочатку я думав був купити квитки на цей пароплав не тільки до Бостона, а й назад.

ІЗ ПРИЯТЕЛЬСЬКОЇ РОЗМОВИ

— Знаєш, яка різниця між твоєю і моєю дружиною?

— Не знаю.

— А я знаю!

НАУКА І ПРАКТИКА

— Петре, то правда, що ти закінчив курси при Червоному Хресті і вже можеш подати першу допомогу?

— Так.

— Тоді дай мені двадцять тисяч лір.

ТАК І ЗНАВ!..

— Вибачте, поїзд що, запізнюється?

— Ага. На півгодини.

— Я так і знав. У ньому їде моя дружина, а вона завжди запізнюється.

НА КАВУ

Студент питає колежанку:

— Можна тебе запросити на каву?

— Згодна,— каже та,— але якщо ти не куриш у ліжку.

Підготував Д. МИТЮК.

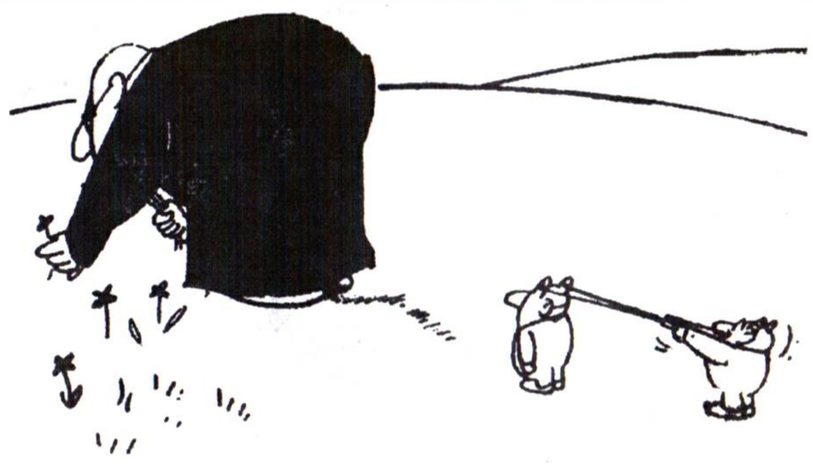

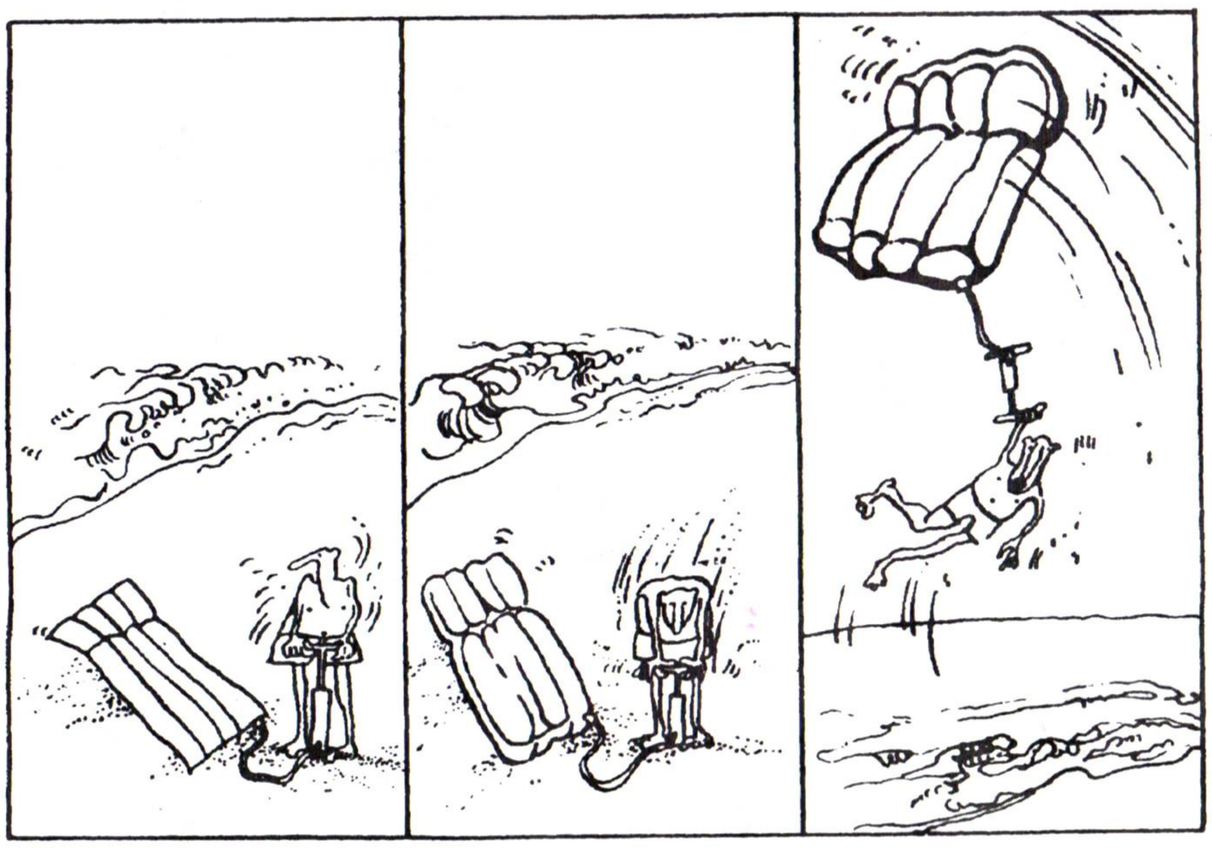

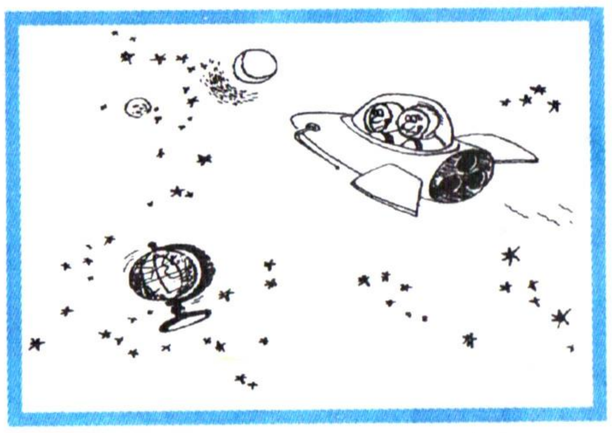

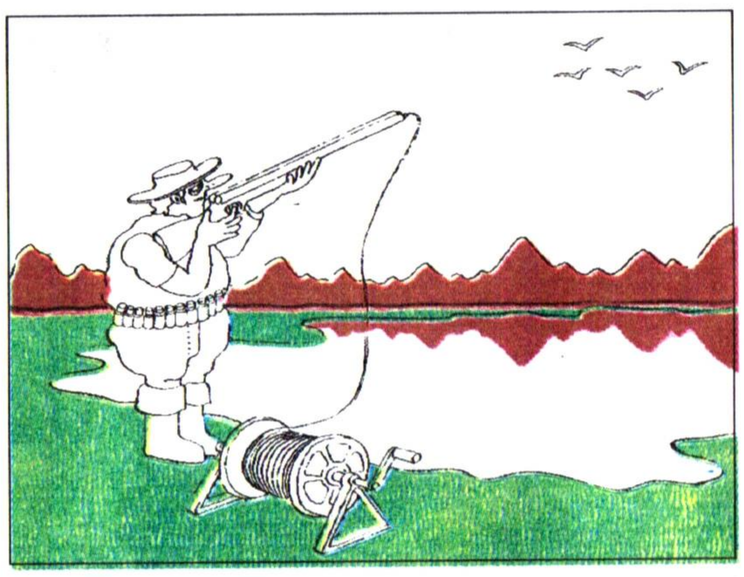

Христо ПЕЛІТЄВ

ДВІ ОПОВІДКИ

АНГЕЛ

Одного разу люди побачили в божому храмі чорта. Він співав у одному хорі з ангелами. Люди дуже здивувалися.

— Як це так, чорт — і в ангельському хорі?

— А це не чорт,— відповіли їм,— це ангел.

— Який же це ангел? Он роги, ратиці, хвіст. Усі ж знають, що це чорт.

— Усе це не має ніякого значення,— сказали їм. — Якщо він співає в ангельському хорі, значить, він — ангел...

БЛОХА — ГОДУВАЛЬНИЦЯ

Одному чоловікові доручили годувати блоху. Він так економив на її утриманні, що врешті-решт звів собі мармуровий палац.

Здивувалися люди і стали цікавитися, за які гроші він побудував собі таке дороге житло?

— За зекономлені! — відповів чоловік.

— На чому зекономлених? — не зрозуміли люди. — Адже ти годуєш лише одну блоху?

— На жаль, одну,— зітхнув хитрун,— але ви забуваєте, що блоха ця державна і я годую її з державних фондів.

З тих часів люди аж зі шкіри пнуться, аби мати можливість годувати державну блоху.

Переклад із болгарської В. ТРОХАНЧУКА.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1506)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), О. КОХАН (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 02.08.2001.
Підписано до друку 29.08.2001.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14540 прим.
Зам. 0110109.
Ціна договірна.
© «Перець» 2001 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Ніч така місячна...

— Лікарю, вся надія на вас! П'ю я!
— Нічим не можу допомогти. Я кинув пити.

— А колись ваша паства була моєю.
— А ви якої конфесії?
— Я колишній парторг.

— Чого ти мене лякаєш?! Ти мою пенсію бачив? Ото страшно!

— На волю?! У таку глупу ніч?!

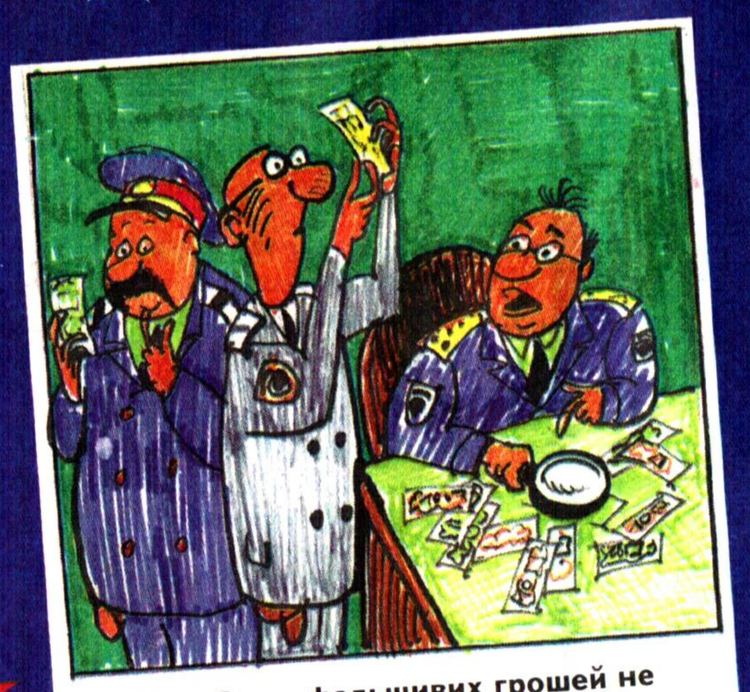

— Якщо фальшивих грошей не можна відрізнити від справжніх, то які ж вони тоді фальшиві?!

— То страшенно корумпований тип! Хабарник, яких світ не бачив! Заарештуйте його!
— Ще одне погане слово про нашого кращого спонсора — і я заарештую вас!

4 820012 960675 09

ПЕРЕДПЛАТА НА ЖУРНАЛ «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити будь-якого дня. Якщо оформите передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...